

Bolan.

o solnčnih januarskih dneh je prišel zadnje dni v mesecu preobrat. Zvečer so ostale megle, in zjutraj ni bilo več solnčeca. Vladko se ni mogel več veseliti rdečih in rumenih luči, ki jih je risalo vzhajajoče solnce v sobi. Dan je bil siv. Po tleh je bilo belo, na drevesih so bile nanizane drobne bele iglice. Nekaj je pršelo iz zraka, a videti ni bilo ničesar.

»Kdaj bo solnčece?« je najprej vprašal Vladko.

»Danes ga ne bo. Megla je, in morda bo snežilo«, je odgovorila mamica.

Skočil je na postelji pokonci in odgrnil okno. Ko je premotril vreme, je odločil: »Vladko pojde danes tudi vun, veš, mamica.«

Popoldne je šel k sosedovim. Dobil je nekje kos kladiva. Z njim je tolkel na vrtu po zmrzli zemlji. Prišel je s kladivom domov.

»Nesi takoj nazaj, kjer si dobil!«

»Pa bom še zunaj!« pristavi deček.

Odskakal je. Največje veselje mu je bilo, če je smel biti pod milim nebom. Za to bi bil pustil vsako jed. Skozi okno je videla mamica, kako je nesel kladivo nazaj in potolkel z njim malega Joška po nosu. Spremljal je sosedove otroke iz skednja v hlev, v hišo, iz hiše k studentu na dvorišču, k drvam. Preganjal je goske in jih napodil na polje, kjer so žalostno gagale. Mamica ga je poklicala domov. Le nerad se je ločil.

»Kaj bi Vladko jedel?« vpraša že na vratih.

Dobil je kave. »Take kave, ki ima črne pike, Vladko ne mara!«

»Kje jih pa vidiš! Le kar jej, boš videl, kako je dobra«, reče mati.

»Pomešaj, mamica, prosim!« Tega ni hotel znati, a pojedel je vse. »Pa je res dobra, mamica!«

»Kdo? Mamica ali kava?« vpraša mati v šali.

»Kava!« se smeje. »Pa tudi ti, mamica! Spat!«

»Ali me bo prezgodaj, Vladko? Še malo se poigraj!«

»Ne, ne. Vladko zaspan, zaspan!«

Zlezal je v posteljo in pokrižal namesto sebe svojo fotografijo, ki je visela na steni ob postelji.

»K angelčku moli!«

»Daj ti, mamica! Vladko je zaspan.«

Kar hitro je zaspal. Mamica je sedla k delu. Nista pretekli dve uri, kar se Vladko z glasnim jokom zbudi.

»Kaj bi rad, Vladko? Ali te kaj boli? Ali se ti kaj sanja?« Nobenega odgovora. Joka in kliče dalje. Mamica vprašuje, prigovarja; vse zaman. Čez dolgo se pomiri in zopet zaspí. »Otrok se je kaj premrazil danes«. Bojazen in strah sta potrkala na mamičino srce. Že vidi ljubljenska, kako se premetava in blede v vročici. Doktor, zdravila... Čuje pri njem dan in

noč. Zaman. Ličece obledi, tople živahne očke zastanejo. Mati se čuti strto ob njegovi postelji. Ljudje prihajajo. Ne, nobenega človeka ni treba! Sama hoče biti s svojim detetom. Vzamejo ji ga in ga zagrebejo na gričku pri cerkvi. Nad njim modro nebo, trata in cvetice okolo njega, ptički v grmovju ob zidu. Tam bo spal. Tja bo hodila k njegovi zeleni postelji; pripovedovala mu bo pravljice, pela pesemce. Take strašne misli begajo mater.

Svetla solza se prikrade v oko, za njo še cela vrsta. »Ne, ne! Samo tega ne!« Srce vztrepeta v boli in molitvi, prsti se krčevito stisnejo.

Mamica prežene črne misli in se zopet loti dela. Vstane in se sklone k Vladku. Zdaj mirno spi, in zdrava rdečica je razlita po ličecih. Svetega blagoslova in sto sreč prosi mamica zanj. V njenih očeh se zrcali neizmerna ljubezen, upanje in boleost. Zopet priime za delo. Nedolgo vnovič krik in jok.

»Mamica!«

»Saj sem tukaj, Vladko. Kaj ti je?«

Nič odgovora. Vprašuje, boža, prigovarja; Vladko tjoka na ves glas naprej. Debele solze se mu nabirajo v kotičkih, mamica jih briše. Hoče ga vzdigniti, a je težak kot svinec.

»Mamica!«

»Da, Vladko! Ali te boli trebuh?«

»Ne.«

»Kaj pa?«

»Saj veš!«

»Kako naj vem jaz, če ti ne veš! Ali te boli glava?«

»Ne.«

»V prsah?«

»Ne!«

Mamica prične slutiti, kaj je Vladku. Kamen se ji odvali od srca.

»Ali te bole oči?« vpraša.

»Ne!«

»Ušesa?« — »Ne!« — »Roke?« — »Ne!« — »Noge?« — »Ne!«

»Ali te bole lasje?«

»Ne! Tudi noseč ne!«

»Kaj pa je potem? Siten si, kaj ne, Vladko?«

»Da!« odgovori naposled deček.

Kar na mah je ozdravel. Pa navsezadnje bi bila kmalu tudi šiba rekla svojo!

